

การดำเนินงานวินัยนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนวัดลานบุญ
สังกัดสำนักงานเขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร*

DISCIPLINE OPERATION FOR SECONDARY SCHOOL STUDENTS
OF WAT LAN BUN SCHOOL UNDER THE LADKRABANG
DISTRICT OFFICE BANGKOK

วาสนา รังสร้อย

Wassana Rangsoi

มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น

Western University, Thailand

E-mail: rungwasana@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนวัดลานบุญ สังกัดสำนักงานเขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร และ 2) เปรียบเทียบสภาพและปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนวัดลานบุญ สังกัดสำนักงานเขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามตำแหน่ง เป็นวิจัยเชิงปริมาณใช้แบบสอบถาม เลือกสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ 1) ผู้บริหารสถานศึกษา และ 2) ครูผู้สอน ทั้งหมดจำนวน 200 คน โดยวิเคราะห์ด้วยสถิติค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐาน t-test แบบ Independent และและรูปแบบตารางประกอบความเรียง ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพและปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนวัดลานบุญ สังกัดสำนักงานเขตลาดกระบัง ได้แก่ ด้านสภาพการดำเนินงานวินัยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.80$, S.D. = 0.13) และด้านปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.70$, S.D. = 0.32) ประกอบด้วย 1) ด้านการบริหารงาน 2) ด้านการลงโทษ 3) ด้านการว่ากล่าวตักเตือน 4) ด้านทำทัณฑ์บน 5) ด้านการตัดคะแนนความประพฤติ และ 6) ด้านทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และ 2) เปรียบเทียบสภาพและปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนวัดลานบุญ สังกัดสำนักงานเขตลาดกระบัง ได้แก่ ด้านสภาพการดำเนินงานวินัยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ไม่แตกต่างกันทั้งในภาพรวมและรายด้าน ได้แก่ ผู้บริหาร ($\bar{X} = 1.75$, S.D. = 0.300) และครูผู้สอน ($\bar{X} = 1.64$,

* Received 5 October 2020; Revised 6 November 2020; Accepted 27 November 2020

S.D. = 0.393) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และด้านปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ไม่แตกต่างกันทั้งในภาพรวมและรายด้าน ได้แก่ ผู้บริหาร ($\bar{X}$ = 1.75, S.D. = 0.299) และครูผู้สอน ($\bar{X}$ = 1.64, S.D. = 0.392) โดยผู้บริหารมีปัญหามากกว่าครูผู้สอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ: การดำเนินงานวินัย, นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา, โรงเรียนวัดลานบุญ, สังกัดสำนักงานเขตลาดกระบัง

Abstract

This article of this study were to: 1) Studying the condition and problems of operating student discipline. Secondary level of Wat Lan Bun School Under the Ladkrabang District Office And 2) comparing the condition and problems of operating student discipline. Secondary level of Wat Lan Bun School Under the Ladkrabang District Office Bangkok Classified by position. The qualitative research by us the questionnaires. Select purposive sampling such as: 1) school administrators and 2) teachers for all 404 persons. Using analyzed with frequency statistics, percentage, average, standard deviation, and tested independent t-test assumptions and table layouts. The research found that: 1) Conditions and problems of disciplinary operations of secondary school students of Wat Lan Bun School Under the Ladkrabang District Office, including operating conditions, discipline, secondary school students Overall, it was at a high level ($\bar{X}$ = 3.80, S.D. = 0.13) and the problem of operation, discipline, secondary school students. Overall, it was at a low level ($\bar{X}$ = 1.70, S.D. = 0.32) includes: 1) disciplinary administration, 2) admonishment, 3) parole, 4) disqualification, and 5) activities to make behavioral changes. And 2) Comparison of conditions and problems of discipline operations of secondary school students of Wat Lan Bun School. Under the Ladkrabang District Office, including operating conditions, discipline, secondary school students There were no significant differences in both overall and individual aspects: administrators ($\bar{X}$ = 1.75, S.D. = 0.300) and teachers ($\bar{X}$ = 1.64, S.D. = 0.393) were statistically significant at 0.05. And the problem of operating discipline in secondary school students There were no differences in both overall and individual aspects such as administrators ($\bar{X}$ = 1.75, S.D. = 0.299)

and teachers ($\bar{X} = 1.64$, S.D. = 0.392) The administrators had more problems than teachers. The difference was statistically significant at 0.01.

Keywords: Operation Discipline, Secondary School Students, Wat Lan Bun School, Under the Ladkrabang District Office

บทนำ

ประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสค่านิยม และยังมีกระแสการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) คือ การรู้เท่าทันต่อการเจริญเติบโตที่ไร้คุณภาพ ไร้ศีลธรรมของศตวรรษที่ 20 โลกกำลังเปลี่ยนแปลงจากวัฒนธรรมการแข่งขัน เห็นแก่ตัว หลงใหลในเทคโนโลยีไม่มีขีดจำกัด ซึ่งทำลายธรรมชาติและครอบครัว มนุษย์โลกในทิศทางใหม่ คือ วัฒนธรรมที่ให้คุณค่าต่อจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์ใฝ่หาชุมชนสันติ มีความซื่อตรง พอเพียง เป็นมิตรต่อตนเอง ผู้อื่น และธรรมชาติบนการพัฒนาที่ยั่งยืน ดังนั้น การเตรียมตัวคนในศตวรรษที่ 21 คือ การพัฒนาคนให้มีคุณภาพจากสภาพที่สังคมไทยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ส่งผลต่อวิถีชีวิตของคนไทย ทำให้การดำเนินชีวิตของคนไทยต้องปรับตามการเปลี่ยนแปลงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทำให้เกิดปัญหาทางสังคมหลายรูปแบบ มีแนวโน้มที่จะไม่ประพฤติดนให้สอดคล้องกับขนบธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามของไทย สังคมไทยในปัจจุบันสะท้อนให้เห็นถึงการขาดระเบียบวินัยที่แสดงออกมาในรูปแบบพฤติกรรมต่าง ๆ การไม่รักษาความสะอาดของบ้านเมือง การไม่ตรงต่อเวลา การไม่เคารพกฎจราจร การไม่เคารพบุคคล ที่ควรเคารพ เป็นต้น ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์สาเหตุหนึ่งมาจากการไม่ได้รับการกล่อมเกลา ปลูกฝังอุปนิสัยที่ดีในวัยเด็กอย่างเหมาะสม ความมีระเบียบวินัยมีความจำเป็นต่อสังคมเป็นอย่างมาก โรงเรียนหรือสถานศึกษาจะต้องจัดการศึกษาให้เป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม จริยธรรม (สถาพร สุสุข, 2554) จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ โดยให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ คือ มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน รักการอ่าน การเขียน และการค้นคว้ามีความรู้เป็นสากลรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการ การสื่อสาร การใช้เทคโนโลยีและการปรับวิธีคิด วิธีทำงาน ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ มีทักษะและกระบวนการทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ รักการออกกำลังกาย ดูแลตนเองให้มีสุขภาพและ

บุคลิกที่ดี (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2555) การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคนให้มีคุณภาพจึงเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง โดยจะต้องพัฒนาการศึกษาให้มีคุณภาพ เพื่อให้ ศักยภาพที่มีอยู่ในตัวคนได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ สามารถปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว มีคุณธรรม จริยธรรม รู้จักพึ่งตนเอง และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ดังนั้น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติจึงได้พัฒนามาตรฐาน การศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อใช้เป็นกรอบในการประเมินคุณภาพและเป็นแนวทาง ให้หน่วยงานและสถานศึกษามุ่งพัฒนาการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพตามมาตรฐาน (สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2553)

ในการนี้กระทรวงศึกษาธิการ มีนโยบายด้านการศึกษาในการปฏิรูปการศึกษา โดยยึด คุณธรรมนำความรู้เป็นทิศทางและเป้าหมายสำคัญของการจัดการศึกษา (เฉลิมวุฒิ ชื่นตา, 2553) โดยใช้คุณธรรมเป็นพื้นฐานของกระบวนการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงความร่วมมือของสถาบัน ครอบครัว ชุมชน สถาบันศาสนา และสถาบันการศึกษาเพื่อพัฒนาเยาวชนให้เป็นคนดีมีความรู้ และอยู่ดีมีสุข โดยมี 8 คุณธรรมพื้นฐาน ประกอบด้วย 1) ขยัน 2) ประหยัด 3) ซื่อสัตย์ 4) มีวินัย 5) สุภาพ 6) สะอาด 7) สามัคคี และ 8) มีน้ำใจ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2552) จากนโยบายเร่งรัดการปฏิรูปการศึกษา 8 คุณธรรม พื้นฐานข้างต้นสถาบันการศึกษาจึงควรเร่งรัดนำไปปลูกฝังคุณธรรมพัฒนาให้กับเยาวชนของ ชาติ เพื่อให้เป็นคนดี มีความรู้ และอยู่ดี มีสุข ก้าวสู่สังคมคุณธรรมนำความรู้ โดยขอความ ร่วมมือจากสถาบันครอบครัว ชุมชน สถาบันศาสนา และสถาบันการศึกษาอื่น ๆ เพื่อให้การ ดำเนินการประสบความสำเร็จสามารถนำไปสู่การปฏิบัติ ยุทธศาสตร์ที่สำคัญที่จะนำไปสู่ ความสำเร็จนั้นทุกฝ่ายจะต้องมีความตั้งใจและลงมือปฏิบัติอย่างจริงจัง (อมรรัตน์ พนัสนาชี, 2557) ดังนั้น วัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (สญาธิ ธีระ วณิชตระกูล, 2557) ความมีวินัยช่วยให้กลุ่มคนในสังคมต่าง ๆ อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขเพราะ ฉะนั้น จึงถือได้ว่าความมีวินัยนั้นเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่จะต้องสร้างให้เกิดกับนักเรียนที่จะเติบโตไป เป็นอนาคตหลักของประเทศ ถ้านักเรียนสามารถกำกับตนเองให้เป็นคนมีวินัย รู้จักควบคุม ตนเองในการแสดงออกอย่างเหมาะสมไม่ทำอะไรตามใจตนเองอันจะก่อให้เกิดความเดือดร้อน ให้กับตนเองและผู้อื่นแล้ว ย่อมส่งผลดีต่อตนเอง ครอบครัว โรงเรียนและสังคมภายนอกได้ (สถาพร สุธุสข, 2554) ซึ่งสอดคล้องแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง (พ.ศ. 2552 - 2559) ที่มีเจตนารมณ์มุ่ง 1) มุ่งพัฒนาคนไทยให้ “เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรม ในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับ ผู้อื่นได้อย่างมีความสุข” และ 2) พัฒนาสังคมไทยให้เป็นสังคมที่มีความเข้มแข็ง มีการพัฒนาที่ ยั่งยืนและมีดุลยภาพใน 3 ด้าน คือ เป็นสังคมคุณภาพ สังคมแห่งภูมิปัญญา และการเรียนรู้และ สังคมสมานฉันท์เอื้ออาทรต่อกัน (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2553) ดังนั้น วินัยมี

ความสำคัญและจำเป็นต่อมนุษย์ที่บุคคลสามารถใช้เป็นสิ่งช่วยเหลือเพื่อให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ในสังคม และวินัยยังเป็นสิ่งควบคุมพฤติกรรมของคนในสังคม วินัยเป็นรากฐานของมนุษย์ทั้งในระดับบุคคล องค์กร และสังคมเป็นข้อปฏิบัติเพื่อให้มนุษย์อยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุข

โรงเรียนวัดลานบุญเป็นโรงเรียนขยายโอกาสถึงมัธยมศึกษาตอนต้น ปรัชญาของโรงเรียน “คุณธรรม นำความรู้” ในการบริหารจัดการ ด้านการดำเนินงานวินัยนักเรียน โรงเรียนวัดลานบุญ ได้กำหนดเป็นภารกิจหนึ่งของงานบริหารทั่วไป แบ่งเป็น 6 ภารกิจย่อย โดยแต่งตั้งครูรับผิดชอบ มีการวางแผนการปฏิบัติงานตามแผน และการประเมินผลการปฏิบัติงาน ภารกิจที่กล่าวถึง ได้แก่ 1) การจัดระบบการดำเนินงานวินัยนักเรียน 2) การจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่เอื้อต่อการดำเนินงานวินัยนักเรียน 3) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างวินัยนักเรียน 4) การจัดโครงการสนับสนุน กิจกรรมเสริมสร้างวินัยนักเรียน 5) การให้ครูปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างต่อการเสริมสร้างวินัยนักเรียน และ 6) การใช้ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักศึกษา พ.ศ. 2548 ซึ่งการดำเนินงานวินัยนักเรียนที่ผ่านมายังเป็นปัญหาอยู่มาก จากการศึกษาข้อมูลเบื้องต้นของโรงเรียน สามารถจำแนกออกเป็น 10 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านตัวนักเรียน เช่น นักเรียนกระทำผิดวินัย แต่งกายผิดระเบียบ พฤติกรรมก้าวร้าว โรงเรียนได้ลงโทษทางวินัยตามระเบียบกระทรวงการศึกษาว่าด้วย การลงโทษนักเรียน นักศึกษา พุทธศักราช 2548 โทษว่ากล่าวตักเตือน โทษภาคทัณฑ์ โทษตัดคะแนน และโทษให้ทำกิจกรรมอื่น 2) ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 (ชั้นม.1 – 3) และนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 (ชั้นม.4 – 6) จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะพบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยตามรายวิชาน้อยกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 4 3) ด้านพัฒนาการของนักเรียน นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 เป็นวัยที่เข้าสู่วัยรุ่น รู้สึกอายเมื่อต้องทำกิจกรรมบางอย่างร่วมกับนักเรียนที่อยู่ในวัยเด็กเล็ก จึงไม่ยอมปฏิบัติตาม และพยายามหลบหลีกโดยการ ไม่ร่วมกิจกรรม 4) ด้านตัวคน ครูที่มีวุฒิภาวะทางอารมณ์สูงจะมีมากกว่า ด้านอายุงาน 1 – 10 ปี และ 11 ปีขึ้นไป แสดงให้เห็นว่าครูที่มีประสบการณ์ในการสอนมากหรือน้อยมีส่วนที่ใกล้เคียงกัน 5) ด้านพฤติกรรมการสอนของครู จากการประเมินภายนอกของสำนักรับรอง และประเมินมาตรฐานการศึกษา 6) ด้านผู้ปกครองนักเรียน ผู้ปกครองอพยพแรงงานไปต่างจังหวัด หย่าร้าง เสียชีวิตแล้วปล่อยให้เด็กเป็นกำพร้า ติดสุรา ยาเสพติด และเป็นรากเหง้าของพฤติกรรมเบี่ยงเบนอื่น ๆ 7) ด้านชุมชน ชาวชนในหมู่บ้านบางส่วนที่เป็นแบบอย่างในทางที่ไม่เหมาะสม มีเจตคติที่ไม่ให้ความสำคัญของการศึกษามองการศึกษาเป็นสิ่งที่ทำให้เสียเวลาทำมาหากิน 8) ด้านเทคโนโลยี นักเรียนที่มั่วสุม ดูสื่อลามก ซึ่งเป็นมูลเหตุสำคัญของนักเรียนที่มีเพศสัมพันธ์ และต้องออกกลางคัน 9) ด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน หลักสูตรสถานศึกษาเป็นองค์ประกอบสำคัญในการเสริมสร้างวินัยนักเรียน และ 10) ด้านความคาดหวังของผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง และชุมชน มี

ความมุ่งหวังที่จะให้นักเรียนเป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรม มีวินัยในตนเอง มีความรู้สามารถ ประกอบอาชีพที่ดี และอยู่ในสังคมด้วยความสงบสุข ร่มเย็น (โรงเรียนวัดลานบุญ, 2563)

จากข้อมูลที่กล่าวมาผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาการดำเนินงานวินัยนักเรียนที่มีปัญหา มีผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษาของโรงเรียน ส่งผลต่อคุณภาพชีวิต ความสงบสุขของชุมชน ถึงแม้ว่าโรงเรียนวัดลานบุญจะดำเนินงานวินัยนักเรียนตามรูปแบบที่มีอยู่และใช้ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พุทธศักราช 2548 แต่การดำเนินงานวินัยนักเรียนก็ยังไม่บรรลุผลตามเป้าหมาย จึงต้องค้นหาแนวทางที่เหมาะสม เพื่อพัฒนารูปแบบการดำเนินงานวินัยนักเรียนให้เหมาะสมกับสภาพ และข้อจำกัดของโรงเรียน ในปัจจุบัน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีวินัย อันจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน สูงขึ้น ตลอดจนส่งผลให้นักเรียนเกิดคุณลักษณะที่พึงประสงค์คือ เป็นคนดี คนเก่ง และอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุขต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพและปัญหา การดำเนินงานวินัยนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนวัดลานบุญ สังกัดสำนักงานเขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบสภาพและปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนวัดลานบุญ สังกัดสำนักงานเขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามตำแหน่ง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเป็นเชิงปริมาณ โดยผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยในแต่ ละขั้นตอนของการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ด้านขอบเขต

1.1 ด้านประชากร (Population) คือ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนของโรงเรียนวัดลานบุญ สังกัดสำนักงานเขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำนวน 404 คน (โรงเรียนวัดลานบุญ, 2563)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง (Sample) ประกอบด้วย ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน เลือกสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง จำนวน 200 คน โดยใช้สูตรของ Krejcie and Morgan (Krejcie, R. V. & Morgan, D. W., 1970)

1.3 ด้านเนื้อหา ได้แก่ การจัดระบบการดำเนินงานวินัยนักเรียน การจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่เอื้อต่อการดำเนินงานวินัยนักเรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างวินัยนักเรียน การจัดโครงการสนับสนุนกิจกรรมเสริมสร้างวินัยนักเรียน การให้ครู ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างต่อการเสริมสร้างวินัยนักเรียน และการใช้ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนนักศึกษา พ.ศ. 2548

2. ด้านเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ใช้แบบสอบถามซึ่งให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนการสอน จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องและครอบคลุมเนื้อหา แล้วนำไปหาค่าความเที่ยงตรงโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ได้เท่ากับ 0.50 – 1.00 (บุญชม ศรีสะอาด, 2556) นำไปทดลองใช้กับกลุ่มอื่นที่ไม่ใช่ตัวอย่าง จำนวนทั้ง 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach, L. J. , 1990) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.96 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดถือว่าแบบสอบถามมีคุณภาพนำไปใช้ได้ และจัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ แบ่งเป็น 4 ตอน คือ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน (Checklist) 2) สภาพการดำเนินงานวินัยนักเรียน 3) ปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Likert, Rensis, 1967) โดยแบ่งช่วงของคะแนน ได้แก่ 1 หมายถึง น้อยที่สุด 2 หมายถึง น้อย 3 หมายถึง ปานกลาง 4 หมายถึง มาก และ 5 หมายถึง มากที่สุด และ 4) ข้อเสนอแนะ (Open Form)

3. ด้านการเก็บข้อมูล คือ แบ่งวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลออกเป็น 2 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพการดำเนินงานวินัยนักเรียน และระยะที่ 2 ศึกษาปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียน

4. ด้านการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ผลการวิจัย

การศึกษาสภาพและปัญหา การดำเนินงานวินัยนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนวัดลานบุญ สังกัดสำนักงานเขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร พบว่า

1. ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดจำนวน 291 คน ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 27.97 ครูผู้สอน จำนวน 291 คน คิดเป็นร้อยละ 72.03

2. สภาพการดำเนินงานวินัยนักเรียน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.80, S.D. = 0.13) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 สภาพการดำเนินงานวินัยนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนวัดลานบุญ

สภาพการดำเนินงานวินัยนักเรียน	ระดับการปฏิบัติ			
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล	อันดับที่
1. ด้านการบริหารงานด้านการลงโทษ	3.79	0.15	มาก	3
1.1 โรงเรียนเปิดโอกาสให้ครู นักเรียน ผู้ปกครอง มีส่วนร่วมในการกำหนดระเบียบปฏิบัติของโรงเรียน	4.03	0.71	มาก	1
1.2 บุคลากรส่วนใหญ่เห็นด้วยกับกฎระเบียบของโรงเรียน	3.91	0.58	มาก	2
1.3 นักเรียนมีความสนใจต่อข้อมูลเกี่ยวกับกฎระเบียบที่ทางโรงเรียนแจ้งให้ทราบ	3.87	0.63	มาก	3
2. ด้านการกล่าวตักเตือน	3.83	0.17	มาก	1
2.1 ครูตักเตือนนักเรียน กรณีนักเรียนกระทำความผิดเล็กน้อย	3.93	0.47	มาก	1
2.2 ครูตักเตือนด้วยคำพูดที่เหมาะสมไม่พูดประชด เสียดสี ดูหมิ่นเหยียดหยาม	3.90	0.65	มาก	2
2.3 ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนชี้แจงเหตุผลเมื่อกระทำความผิด	3.85	0.69	มาก	3
3. ด้านทำทัณฑ์บน	3.78	0.18	มาก	4
3.1 โรงเรียนได้ทำทัณฑ์บนนักเรียนที่กระทำความผิดเป็นหนังสือไว้เพื่อเป็นหลักฐาน	3.90	0.65	มาก	1
3.2 โรงเรียนดำเนินการทำทัณฑ์บนนักเรียนที่ทำผิดอย่างเป็นขั้นตอนตามระเบียบทุกประการ	3.85	0.69	มาก	2
3.3 โรงเรียนได้เชิญผู้ปกครองนักเรียนที่กระทำความผิด มารับทราบและรับรองการทำทัณฑ์บนของนักเรียนทุกครั้ง	3.83	0.53	มาก	3
4. ด้านการตักเตือนความประพฤติ	3.82	0.17	มาก	2
4.1 โรงเรียนได้เชิญผู้ปกครองนักเรียนที่กระทำความผิดมารับทราบถึงการตักเตือนความประพฤตินักเรียนทุกครั้ง	4.03	0.46	มาก	1
4.2 โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมนักเรียนที่ประพฤติดีทุกปี	3.92	0.75	มาก	2
4.3 โรงเรียนกำหนดเกณฑ์การตักเตือนความประพฤตินักเรียนที่ทำผิดได้เหมาะสมกับสภาพของความผิด	3.87	0.68	มาก	3
5. ด้านทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม	3.79	0.16	มาก	3
5.1 โรงเรียนส่งเสริมให้ผู้ปกครองและชุมชนมีส่วนร่วมในการดูแลความประพฤติของนักเรียน	3.93	0.47	มาก	1
5.2 นักเรียนกระทำความผิดที่สมควรให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ครูได้บันทึกเสนอผู้อำนวยการสถานศึกษาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบในการลงโทษ	3.92	0.71	มาก	2
5.3 โรงเรียนมีระบบการติดตามประเมินผล การดำเนินงานด้านกิจกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมนักเรียนอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง	3.88	0.65	มาก	3
รวม	3.80	0.13	มาก	-

1. ด้านการบริหารงานด้านการลงโทษ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.79$, S.D. = 0.15) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีการปฏิบัติในระดับมากคือ โรงเรียนเปิดโอกาส

ให้ครู นักเรียน ผู้ปกครอง มีส่วนร่วมในการกำหนดระเบียบปฏิบัติของโรงเรียน ($\bar{X} = 3.79$, S.D. = 0.15) รองลงมาคือ บุคลากรส่วนใหญ่เห็นด้วยกับกฎระเบียบของโรงเรียน ($\bar{X} = 3.91$, S.D. = 0.58) และนักเรียนมีความสนใจต่อข้อมูลเกี่ยวกับกฎระเบียบที่ทางโรงเรียนแจ้งให้ทราบ ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.63)

2. ด้านการว่ากล่าวตักเตือน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.83$, S.D. = 0.17) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีการปฏิบัติในระดับมากคือ ครูตักเตือนนักเรียน กรณีนักเรียนกระทำความผิดเล็กน้อย ($\bar{X} = 3.93$, S.D. = 0.47) รองลงมาคือ ครูตักเตือนด้วยคำพูดที่เหมาะสมไม่พูดประชด เสียดสี ดุหมิ่น เหยียดหยาม ($\bar{X} = 3.90$, S.D. = 0.65) และครูเปิดโอกาสให้นักเรียนชี้แจงเหตุผลเมื่อกระทำความผิด ($\bar{X} = 3.85$, S.D. = 0.69)

3. ด้านทำทัณฑ์บน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.78$, S.D. = 0.18) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีการปฏิบัติในระดับมากคือ โรงเรียนได้ทำทัณฑ์บนนักเรียนที่กระทำความผิดเป็นหนังสือไว้เพื่อเป็นหลักฐาน ($\bar{X} = 3.90$, S.D. = 0.65) รองลงมาคือ โรงเรียนดำเนินการทำทัณฑ์บนนักเรียนที่ทำผิด อย่างเป็นขั้นตอนตามระเบียบทุกประการ ($\bar{X} = 3.85$, S.D. = 0.69) และโรงเรียนได้เชิญผู้ปกครองนักเรียนที่กระทำความผิดมารับทราบ และรับรองการทำทัณฑ์บนของนักเรียนทุกครั้ง ($\bar{X} = 3.83$, S.D. = 0.53)

4. ด้านการตัดคะแนนความประพฤติ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.82$, S.D. = 0.17) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีการปฏิบัติในระดับมากคือ โรงเรียนได้เชิญผู้ปกครองนักเรียนที่กระทำความผิดมารับทราบถึงการตัดคะแนนความประพฤตินักเรียนทุกครั้ง ($\bar{X} = 4.03$, S.D. = 0.46) รองลงมาคือ โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมนักเรียนที่ประพฤติดีทุกปี ($\bar{X} = 3.92$, S.D. = 0.75) และโรงเรียนกำหนดเกณฑ์การตัดคะแนนความประพฤตินักเรียนที่ทำผิดได้เหมาะสมกับสภาพของความผิด ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.68)

5. ด้านทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.79$, S.D. = 0.15) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีการปฏิบัติในระดับมากคือ โรงเรียนส่งเสริมให้ผู้ปกครองและชุมชนมีส่วนร่วมในการดูแลความประพฤติของนักเรียน ($\bar{X} = 3.93$, S.D. = 0.47) รองลงมาคือ นักเรียนกระทำความผิดที่สมควรให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ครูได้บันทึกเสนอผู้อำนวยการสถานศึกษาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบในการลงโทษ ($\bar{X} = 3.92$, S.D. = 0.71) และโรงเรียนมีระบบการติดตามประเมินผล การดำเนินงานด้านกิจกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมนักเรียนอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง ($\bar{X} = 3.88$, S.D. = 0.65)

3. ปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียนกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมและรายด้าน อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.70$, S.D. = 0.32) ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนวัดลานบุญ

สภาพการดำเนินงานวินัยนักเรียน	ระดับการปฏิบัติ			
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล	อันดับที่
1. ด้านการบริหารงานด้านการลงโทษ	1.74	0.49	น้อย	1
1.1 โรงเรียนได้ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วย การลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ.2548 อย่างเคร่งครัด	2.05	0.52	น้อย	1
1.2 บุคลากรส่วนใหญ่เห็นด้วยกับกฎระเบียบของโรงเรียน	1.90	0.53	น้อย	2
1.3 โรงเรียนมีการแจ้งกฎระเบียบปฏิบัติให้ครู นักเรียนผู้ปกครองทราบเป็นลายลักษณ์อักษร	1.85	0.74	น้อย	3
2. ด้านการว่ากล่าวตักเตือน	1.66	0.39	น้อย	4
2.1 ครูตักเตือนนักเรียนชาย หญิงที่กระทำความผิดอย่างเท่าเทียมกัน	1.91	0.56	น้อย	1
2.2 ครูตักเตือนด้วยคำพูดที่เหมาะสมไม่พูดประชด เสียดสี ดุหมั่น เหยียดหยาม	1.75	0.64	น้อย	2
2.3 ครูตักเตือนนักเรียน กรณีนักเรียนกระทำความผิดเล็กน้อย	1.73	0.55	น้อย	3
3. ด้านทำทัณฑ์บน	1.72	0.48	น้อย	2
3.1 โรงเรียนได้ทำทัณฑ์บนนักเรียนที่กระทำความผิดเป็นหนังสือไว้เพื่อเป็นหลักฐาน	1.87	0.68	น้อย	1
3.2 โรงเรียนลงโทษทำทัณฑ์บนนักเรียนที่ประพฤติตนไม่ได้เหมาะสมกับสภาพเป็นนักเรียน	1.81	0.68	น้อย	2
3.3 ครูลงโทษทำทัณฑ์บนนักเรียนชาย หญิงที่กระทำความผิดอย่างเท่าเทียมกัน	1.80	0.58	น้อย	3
4. ด้านการตัดคะแนนความประพฤติ	1.70	0.29	น้อย	3
4.1 โรงเรียนตัดคะแนนความประพฤตินักเรียน เมื่อนักเรียนที่กระทำความผิดได้รับการว่ากล่าวตักเตือน และได้ทำทัณฑ์บนไว้แล้ว แต่ยังไม่เข็ดหลาบ	1.91	0.56	น้อย	1
4.2 โรงเรียนได้เชิญผู้ปกครองนักเรียนที่กระทำความผิด มารับทราบถึงการตัดคะแนนความประพฤตินักเรียนทุกครั้ง	1.87	0.67	น้อย	2
4.3 โรงเรียนกำหนดเกณฑ์การตัดคะแนนความประพฤติที่ทำผิดเหมาะสมกับสภาพความผิด	1.85	0.64	น้อย	3
5. ด้านทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม	1.66	0.28	น้อย	4
5.1 โรงเรียนจัดกิจกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสมกับสภาพความผิด	1.92	0.66	น้อย	1
5.2 โรงเรียนได้แจ้งให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาพฤติกรรม	1.86	0.65	น้อย	2
5.3 นักเรียนกระทำความผิดที่สมควรให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ครูได้บันทึกเสนอผู้อำนวยการสถานศึกษา เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบในการลงโทษ	1.85	0.52	น้อย	3
รวม	1.70	0.32	น้อย	-

1. ด้านการบริหารงานด้านการลงโทษ ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.74$, S.D. = 0.49) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีการปฏิบัติในระดับมากคือ โรงเรียนได้ปฏิบัติ

ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548 อย่างเคร่งครัด ($\bar{X} = 2.05$, S.D. = 0.52) รองลงมาคือ บุคลากรส่วนใหญ่เห็นด้วยกับกฎระเบียบของโรงเรียน ($\bar{X} = 1.90$, S.D. = 0.53) และโรงเรียนมีการแจ้งกฎระเบียบปฏิบัติให้ครู นักเรียน ผู้ปกครองทราบเป็นลายลักษณ์อักษร ($\bar{X} = 1.85$, S.D. = 0.74)

2. ด้านการว่ากล่าวตักเตือน ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.66$, S.D. = 0.39) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีการปฏิบัติในระดับมากคือ ครูตักเตือนนักเรียนชาย หญิงที่กระทำความผิดอย่างเท่าเทียมกัน ($\bar{X} = 1.91$, S.D. = 0.56) รองลงมาคือ ครูตักเตือนด้วยคำพูดที่เหมาะสมไม่พูดประชด เสียดสี ดุหมั่น เหยียดหยาม ($\bar{X} = 1.75$, S.D. = 0.64) และครูตักเตือนนักเรียนกรณีนักเรียนกระทำความผิดเล็กน้อย ($\bar{X} = 1.73$, S.D. = 0.55)

3. ด้านทำทัณฑ์บน ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.72$, S.D. = 0.48) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีการปฏิบัติในระดับมากคือ โรงเรียนได้ทำทัณฑ์บนนักเรียนที่กระทำความผิดเป็นหนังสือไว้เพื่อเป็นหลักฐาน ($\bar{X} = 1.87$, S.D. = 0.68) รองลงมาคือ โรงเรียนลงโทษทำทัณฑ์บนนักเรียนที่ประพฤติตนไม่ได้เหมาะสมกับสภาพเป็นนักเรียน ($\bar{X} = 1.81$, S.D. = 0.68) และครูลงโทษทำทัณฑ์บนนักเรียนชาย หญิงที่กระทำความผิดอย่างเท่าเทียมกัน ($\bar{X} = 1.80$, S.D. = 0.58)

4. ด้านการตัดคะแนนความประพฤติ ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.70$, S.D. = 0.29) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีการปฏิบัติในระดับมากคือ โรงเรียนตัดคะแนนความประพฤตินักเรียน เมื่อนักเรียนที่กระทำความผิดได้รับการว่ากล่าวตักเตือน และได้ทำทัณฑ์บนไว้แล้ว แต่ยังไม่ซื่อตรง ($\bar{X} = 1.91$, S.D. = 0.56) รองลงมาคือ โรงเรียนได้เชิญผู้ปกครองนักเรียนที่กระทำความผิดมารับทราบถึงการตัดคะแนนความประพฤตินักเรียนทุกครั้ง ($\bar{X} = 1.87$, S.D. = 0.67) และโรงเรียนกำหนดเกณฑ์การตัดคะแนนความประพฤตินักเรียนที่ทำผิดได้เหมาะสมกับสภาพของความผิด ($\bar{X} = 1.85$, S.D. = 0.64)

5. ด้านทำกิจกรรม ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.66$, S.D. = 0.28) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีการปฏิบัติในระดับมากคือ โรงเรียนจัดกิจกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสมกับสภาพความผิด ($\bar{X} = 1.92$, S.D. = 0.66) รองลงมาคือ โรงเรียนได้แจ้งให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาพฤติกรรม ($\bar{X} = 1.86$, S.D. = 0.65) และนักเรียนกระทำความผิดที่สมควรให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ครู ได้บันทึกเสนอผู้อำนวยการสถานศึกษาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบในการลงโทษ ($\bar{X} = 1.85$, S.D. = 0.52)

การเปรียบเทียบสภาพและปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนวัดลานบุญ สังกัดสำนักงานเขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามตำแหน่ง พบว่า

1. เปรียบเทียบสภาพการดำเนินงานวินัยนักเรียน ไม่แตกต่างกันทั้งในภาพรวมและรายด้าน ได้แก่ ผู้บริหาร ($\bar{X} = 1.75$, S.D. = 0.300) และครูผู้สอน ($\bar{X} = 1.64$, S.D. = 0.393) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบสภาพการดำเนินงานวินัยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนวัดลานบุญ

สภาพการดำเนินงานวินัยนักเรียน	ผู้บริหาร		ครูผู้สอน		t	P
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านการบริหารงานด้านการลงโทษ	1.77	.477	1.64	.439	1.836	.112
2. ด้านการว่ากล่าวตักเตือน	1.70	.390	1.66	.412	.634	.386
3. ด้านทำทัณฑ์บน	1.75	.409	1.65	.426	1.550	.162
4. ด้านการตักเตือนความประพฤติ	1.80	.321	1.61	.404	3.173	.136
5. ด้านทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม	1.74	.292	1.67	.392	1.144	.694
รวม	1.75	.300	1.64	.393	1.873	.670

2. เปรียบเทียบปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียน ไม่แตกต่างกันทั้งในภาพรวมและรายด้าน ได้แก่ ผู้บริหาร ($\bar{X} = 1.75$, S.D. = 0.299) และครูผู้สอน ($\bar{X} = 1.64$, S.D. = 0.392) โดยผู้บริหารมีปัญหามากกว่าครูผู้สอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนวัดลานบุญ

ปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียน	ผู้บริหาร		ครูผู้สอน		t	P
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านการบริหารงานด้านการลงโทษ	1.77	.477	1.64	.439	1.836	.112
2. ด้านการว่ากล่าวตักเตือน	1.70	.390	1.66	.412	.634	.386
3. ด้านทำทัณฑ์บน	1.75	.409	1.65	.426	1.550	.162
4. ด้านการตักเตือนความประพฤติ	1.80	.321	1.61	.404	3.173	.136
5. ด้านทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม	1.74	.292	1.67	.392	1.144	.694
รวม	1.75	.299	1.64	.392	1.873	.670

อภิปรายผล

จากการศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนวัดลานบุญ สังกัดสำนักงานเขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงจากสูง

ไปหาต่ำ ได้แก่ ด้านการว่ากล่าวตักเตือน ด้านการตักเตือนความประพฤติ ด้านการบริหารงานด้านการลงโทษ ด้านทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และด้านทำทัณฑ์บน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะด้านการว่ากล่าวตักเตือน ครูได้ว่ากล่าวตักเตือนนักเรียนกรณีนักเรียนกระทำผิดเล็กน้อย ตักเตือนนักเรียนทันทีที่นักเรียนกระทำผิดหรือปฏิบัติไม่ถูกต้อง และตักเตือนด้วยคำพูดที่เหมาะสมไม่พูดประชด เสียดสี ดุหมิ่น เหยียดหยาม โดยโรงเรียนต้องปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วย การลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548 อย่างเคร่งครัด และทุกครั้งที่โรงเรียนได้กำหนดระเบียบใหม่ขึ้นมีการจัดประชุมชี้แจงเกี่ยวกับระเบียบให้ครู นักเรียน ผู้ปกครอง ทราบ ซึ่งการดำเนินงานวินัยนักเรียนภายใต้กฎเกณฑ์ กติกา บรรทัดฐาน เป็นการพัฒนาการส่งเสริมวินัยแก่นักเรียนจึงครอบคลุมถึงการส่งเสริมพัฒนาให้นักเรียนมีความประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบ แบบแผนและข้อบังคับของโรงเรียนและสังคมได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรพรรณ จี สะอาด กล่าวว่า ปัญหาวินัยนักเรียนของโรงเรียนบ้านแก้ว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 1 โดยรวมและรายด้านมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านความประพฤติ ด้านการแต่งกาย และด้านการปฏิบัติตน และแนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียนของโรงเรียนบ้านแก้ว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 1 ได้เสนอไว้ 3 ด้านคือ ด้านการแต่งกาย โรงเรียนควรมีระเบียบที่ชัดเจนในการแก้ไขพฤติกรรม และมีการควบคุมตรวจสอบอยู่เสมอ ด้านความประพฤติ ครูควรให้ผู้ปกครอง ชุมชนรับรู้ถึงปัญหาและมีส่วนร่วมในการหาแนวทางป้องกัน แก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดกับนักเรียน และด้านการปฏิบัติตน ครูควรตักเตือนทุกครั้งเมื่อเห็นนักเรียนทำผิดระเบียบวินัยของโรงเรียน ควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเรื่องการสร้างระเบียบวินัยของโรงเรียน (พรพรรณ จี สะอาด, 2558)

จากการเปรียบเทียบสภาพและปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนวัดลานบุญ สังกัดสำนักงานเขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามตำแหน่ง ในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยทุกด้าน โดยเรียงจากสูงไปหาต่ำ ได้แก่ ด้านการบริหารงานด้านการลงโทษ ด้านทำทัณฑ์บน ด้านการตักเตือนความประพฤติ ด้านการว่ากล่าวตักเตือน และด้านทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า โรงเรียนขาดการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วย การลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548 อย่างเคร่งครัด ขาดความต่อเนื่องในการจัดประชุมชี้แจงเกี่ยวกับระเบียบ ให้ครู นักเรียน ผู้ปกครองทราบ และบุคลากรส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับกฎระเบียบของโรงเรียนส่งผลให้ไม่มีการนำไปปฏิบัติ นอกจากนั้น การใช้กฎเกณฑ์บังคับเป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้เกิดวินัยได้ชั่วขณะหนึ่ง เมื่อไม่มีผู้ใดควบคุมวินัยก็จะหายไป จึงเป็นวิธีการสร้างวินัยที่ไม่ถาวร ดังนั้น โรงเรียนควรสร้างกิจกรรมที่

มุ่งเน้นฝึกทั้งจิตใจและร่างกายให้มีระเบียบวินัยจากจิตสำนึก และตระหนักถึงความสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมัตติกา จอกทอง กล่าวว่า การเปรียบเทียบการส่งเสริมวินัยนักเรียนตามความคิดเห็นของครูผู้สอนและนักเรียน จำแนกตามขนาดโรงเรียน พบว่า โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากโรงเรียนทุกขนาดได้ดำเนินการส่งเสริมวินัยนักเรียนตามจุดหมายของพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่กำหนดให้การจัดการศึกษา ต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม จริยธรรมและวัฒนธรรม ในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ผู้เรียนเป็นผู้มีศีลธรรมจริยธรรมมีระเบียบวินัย แนวปฏิบัติระดับสถานศึกษาคือ สถานศึกษาจะต้องแสวงหาแนวทางในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้ได้เรียนอย่างมีความสุข และสามารถอยู่ในระบบการศึกษาได้ตลอดหลักสูตร โดยการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้มีความพร้อมในการป้องกันและแก้ไขปัญห และเน้นการพัฒนาบุคลากรในโรงเรียนให้มีทักษะในการป้องกันและแก้ไขปัญห (มัตติกา จอกทอง, 2557)

สรุป/ข้อเสนอแนะ

ด้านสภาพและปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนวัดลานบุญ สังกัดสำนักงานเขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร สภาพการดำเนินงานวินัยนักเรียนด้านการว่ากล่าวตักเตือนนำไปปฏิบัติมากคือ ครูจะตักเตือนนักเรียนกรณีนักเรียนกระทำความผิดเล็กน้อย และปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียนด้านการบริหารงานด้านการลงโทษนำไปปฏิบัติมากคือ โรงเรียนได้ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ.2548 อย่างเคร่งครัด จะเห็นได้ว่า อาจารย์ควรปรับเปลี่ยนเทคนิคในการจัดการเรื่องวินัยให้เหมาะสมกับแต่ละสถานการณ์ในแต่ละวัยให้มีความแตกต่างกัน เช่น จัดทำข้อตกลงในการปฏิบัติตนในห้องเรียนเพื่อให้ได้ทราบถึงพฤติกรรมที่คาดหวังของนักเรียนด้านการเปรียบเทียบสภาพและปัญหาการดำเนินงานวินัยนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนวัดลานบุญ สังกัดสำนักงานเขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามตำแหน่ง เมื่อเปรียบเทียบสภาพและปัญหาการดำเนินงานวินัยผู้บริหารมีปัญหามากกว่าครูผู้สอน เช่น ด้านการตัดคะแนนความประพฤติ ด้านการบริหารงานด้านการลงโทษ โดยหน้าที่ต้องรับผิดชอบต่อโรงเรียน อาจารย์และนักเรียน ผู้บริหารต้องศึกษากฎ ระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วย การลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ.2548 อย่างเคร่งครัด ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไปคือ ควรศึกษารูปแบบการดำเนินงานวินัยนักเรียนของโรงเรียนประถมศึกษา ว่ารูปแบบใดจึงจะสามารถสนองความต้องการของสถานศึกษาควรเป็นอย่างไร และควรศึกษาการดำเนินงานวินัยนักเรียนของโรงเรียนประถมศึกษาในเชิงคุณภาพโดย

เก็บข้อมูลในเชิงลึก เช่น การสัมภาษณ์ การสังเกต และการอบรมเชิงปฏิบัติการ

เอกสารอ้างอิง

- เฉลิมวุฒิ ชื่นตา. (2553). การพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนบ้านจระเข้ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 1. ใน วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาการพิมพ์.
- พรณรุจิ สะอาด. (2558). ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียนของโรงเรียนบ้านแก้ว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 1. ใน วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- มัตติกา จอกทอง. (2557). การส่งเสริมวินัยนักเรียนของโรงเรียนในอำเภอปลาปาก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1. วารสารมหาวิทยาลัยนครพนม, 4(3). 132-139.
- โรงเรียนวัดลานบุญ. (2563). รายงานประเมินตนเอง ประจำปีการศึกษา 2562. กรุงเทพมหานคร: โรงเรียนวัดลานบุญ.
- สฎายุ อีระวิชิตระกุล. (2557). กฎหมายสำหรับผู้บริหารการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: เกียรติศรีเอช.
- สถาพร สุ่มสุข. (2554). การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองด้านความมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. ใน วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2555). หลักเกณฑ์และวิธีการปรับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษรไทย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2553). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553. กรุงเทพมหานคร: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2553). ข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. 2552-2561). กรุงเทพมหานคร: พรักหวานกราฟฟิค จำกัด.

- อมรรัตน์ พนัสนาชี. (2557). การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดระนอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 14. ใน วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Cronbach, L. J. . (1990). Essentials of psychological testing (5th ed.). New York: Harper Collins. Publishers.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. Educational and Psychological Measurement, 30(3). 607-610.
- Likert, Rensis. (1967). "The Method of Constructing and Attitude Scale". In Reading in Fishbein, M (Ed.), Attitude Theory and Measurement (pp. 90-95). Wiley & Son.